

стрѣлы и неправилно къмъ высочината на мрака и въ мигъ са изгубвахъ и пакъ са отъ ново искрѣяхъ много по голѣмы и по свѣтливы; когато Арбакъ са обърнѣ къмъ лѣвья проходъ, той съгледа една върволица отъ въздушны сѣнки, която като облакъ ту са издигаше къмъ неимѣримата височина, ту изчезваше какъто дымътъ изчезва.

Арбакъ обърнѣ смутенъ си позледъ къмъ насрѣшния жгълъ, и ето че и тамъ слѣзвахъ, на мѣсто да са качжтъ, отъ мрачната височина други сѣнки и измивахъ бържи левья проходъ като че са блъскахъ отъ теченіето на нѣкоя невидима рѣка; но лицата на тѣзи бѣхъ по явственны отъ първитѣ, и едни бѣхъ веселы, други унылы, на еднитѣ блѣстѣше засмѣнността на надѣждата, а на другы са изобразяваше ужасътъ на отчаяніето. И толкози бързо и твърдо бѣ подскачанѣето на сѣнкытѣ щото очытѣ на съневидѣція са примрежвахъ и вчетворявахъ предъ выхрушката на разнообразнытѣ и пѣстры предметы, които му са виждахъ като подвижны отъ чужда нѣкоя сила.

И като са обърнѣ възъ друга страна Арбакъ видѣ въ дълбочината на пещерата грамадни образъ на една исполинска жена сѣднѣла на мъртешкы главы. Тя тѣчеше платно нѣкакво мракаво и странно, и тѣканѣето слѣдуваше движеніето на насрѣшнытѣ безбройны колелета които бѣхъ помежду стѣлповетѣ и са виждахъ да сѣ главнытѣ двигатели на сичката машинѣ. Струваше му са че една магическа сила го тикаше къмъ великата онѣзи художница, и че магическа тоже сила го спрѣ неподвиженъ когато са намѣри предъ нея. Важны, спокойны и прекрасны въ спокойствіето си са виждахъ чертытѣ ѣ, и Арбакъ мисляше че има предъ себе си колосално изображение на отечественныя си Сфинксъ. Гладкото ѣ лице не са смутяваше нито отъ страсти нито отъ чловѣчески желанія, но са виждаше като символъ на вѣчно спокойный умъ; нито радость, нито скърбъ, нито въспоминанія или надѣжды впечатлителны, съ една дума, нищо отъ свойствата на чловѣческото сърце не са заблѣзваше. Голѣмата ѣ тайна бѣ хубостъта ѣ; тя вдѣхваше уваженіе, а не ужасъ, виждаше са че е оплѣтяванѣ на Величіето, и Арбакъ ости че устата му неволно са отваряхъ и пытахъ.

— Коя си ты? какво е твоео занятіе?

— Азъ съмъ *онѣзи* която си ты позналъ, отговори колосалното привидѣніе безъ да си прекъсне работата. Нарѣчамъ са *Природа* и ето колелетата на свѣта, които турямъ въ движеніе съ ръцѣтѣ си ради живота на сичкытѣ нѣща.